

Encès encara, el voltàmetre d'ambre
embruta el vespre: creixents fanals hi sembra
perquè el món no descansi. L'òmnibus volta;
desbocat m'atropella sols nits i somnis.

...tòtem, natura corpulenta mudada

al pal elèctric: futurista, metàl·lica,
l'arbreda rururbana. Cal que compreguis

que el crit que encresta l'alba arrela en l'ambre:

un toc de clàxon el quequerequec ploma;
si el món sols clona ferrat d'arma i petroli,
tostemps seré potència!

L'hèlix eterna d'arkanoid es desgasta
vertiginosa tal com pel cós l'atleta
corr sens cap i progressa.

(La mar esburbada atreu l'incaut banyista;
ni d'ell pren cura Déu a Can Pere-Antoni,
ni l'ignorat vigia.)

Aquest caliportal, pots pensar que m'espanti:

barrar porta i fixar contorns al meu misteri,
domèstica nuesa que, morta, umpl l'imperi
–moblam, espai, nit mòlta, *souvenirs* de Bizanci.

Lentament, tacte ferm, he vençut l'ordre ranci
que em torbava l'afany visceral d'un repòs;
he après, dur, el plany d'Atles, l'esbraonat talòs,
sadoll de sang d'enyor fart del bes que no el cansi.

Ja sent, corprès d'aram, festa als olímpics closos
mentre escolt els qui clamen per Prometeu: que esberli
el jou dels referents, serfs del son i dels oros.

He entès quina llar, llunya del cementeri,
em neguen breus eivisses i espanyes de fraus grassos:
alçaré catalunyes postrant penells herètics!

No tenc la intenció de
poder pensar-hi:

el camí dels Inferns

dellà del mas,

de l'abstracció,

a soles amb el Verb, que nega

in subornable

l'esboldrec

tenc la intenció de

pensar

deixaré fer al desordre

on li plagui

a la forest

un torçadits

amb

la ment,

fausta

que remunta

l'esboldrec

No et comport cap retret. Si ho vols, el fas,
però saps que és inútil. No pensis mal:

segueix sent primmirat en cada gest
i em pot ferir el mot que algú em pot dir.

No et comport cap retret. No pensis mal;
si ho vols, el fas, callat. No vull pus dol,
cap blau. No perdon res, oblit ni mort.
—al mirall, viu retret, retrat de mi.

No et comport cap retret. No puc culpar
un no-sé-què-hi-ha-enllà, desig latent,
just per ser el que és, ni puc callar
l'esperit tan poc destre que tenc i em fa.

No et comport cap retret. Som tot escrúpols:
records impertinents que a mala hora
em fan cranc i botxí. Potser som jo
que no recorda on fou que tot morí,
tret de mi, és clar.

. . .

No et seré cap retret. Com gran coval,
m'umpl d'ofegats l'estómac: jamai païts,
vells joglars delirants a la deriva
canten l'assumpció d'un amor bord

i l'embarrament dels quatríbarrats.

...que no rets, Antígona, culte als meus morts?

Ja en tenc vint-i-escaig: malastruga estirp

d'èdips botiflers, de besos en va.

- I. Pot ser la mar aquest desfet d'instants,
mes és al cor on el blau pensa el tot,
absent de mort,
rebuig i amant del seny.
- II. L'or capil·lar que encén la sang,
galop
constant pel cos, cal que blindi el foc
i que *durant* en sigui l'adjectiu.
- III. Dels dits al cor,
la llengua dels sentits
diu que la sinestèsia ens fa més forts:
l'orella al pols enceta el món.
- IV. En cada embat l'amor reprèn el bes
i acreix l'amant;
l'envola a frec de Sol
i ric de llum s'engresca vers un *vull*.
- V. (En cada bes, l'amor pren un nom nou
après dels miralls, divins i secrets,
d'un joc d'alcova que l'alosa trencà
—esquerdada la nit,
els amants la confegim de bell nou.)

- VI. Així la mar;
fondrà l'illa dins seu
–soluble món!– muntant per arenals
semblants d'un vers mil cops, mil cops, refet.
- VII. (Comunicants vasos blaus esmortint
l'alè constant del mar:
calmats cocons
roca ran de mar esquitxats de blau
només esverats quan els xots carreguen.)
- VIII. Tacte esquerp –peu ferit, rocam sorprès–
hauràs corprès l'encís –del roc
dins meu–
del blau afaïçonant platges en mi?
- IX. Sempre, adés regnant, ara negat,
l'oneig ens du un *potser* sense arrels,
ahir empeltat
i coronat demà.
- X. Clivell despert, en la roca minvat
l'urc dels gestors del temps –blau eixancant–,
grava el camí furtiu del peix alat!:
- XI. sigui corall, sigui desferra d'hom,
tot és anhel,
només que ara ja em sent
la pau al pit unit al teu dolor.

XII. La mar m'engega lluny de velers d'asceta,
de posidons;

...que ens amari a plaer
quan, roents d'or, breguem per a l'entesa!

XIII. Mentre t'allunyes, bípede franc, zelós
del que has entès –cap home no pot ser
sens flama d'altri–, en l'encuny del teu pas
em reveuràs morint, seguint-te a platges.

XIV. (Pla i català: d'aquest país que es cerca,
pot ser la mar l'urgent fòrum a fer.)

Roter, nou ofici de poeta

Com puc encabir tant de sentiment
en mots d'esforç ardent, d'ànima enlaire,
i no deixar pel camí el que sent
massa amagat –por pels racons i els caires?
Guanyant els versos al silenci xerraire
com pams pren una rota al bell repòs:
així domestic el dolor, no gaire
amic de converses, viu en un cau clos.
Talment com ho faríeu amb un terròs,
esmicol cada grum de sang plorada:
així em soll les mans, per vendre a l'engròs
embostes de veritat ben trempada.
De coa d'ull als paranys peg grapada
per treure'ls tots a rotlle, com morts d'argent,
i els mat de fam, com corcs, i amb la mirada
per veure'm el rostre ben net i calent.

Em sembla resseguir, altre pic, el teu cos.

...I que n'arriba a ser de senzill, Anna, el món:
et colgues amb mi on acaba tot,
t'hi alces tu on es desvetlla el son.

—Oblidat pel contorn de les hores, que el temps
a imatge cisella i semblança d'ídèntiques
puixances i fatals rota-batudes,
ací em som presa d'aqueix etern combat
que cap amant no oblida, ans se'n recorda,
i que ho engatja tot secretament,
dolenta i plaent recerca obligada
que ens ha d'encerclar viciosament:
tu-i-jo

o l'etimologia dels contraris.—

Acabam amb no-res —tot cansats i tot sol—
si pens el capcaudat que te'm té tot lligada,
feble, jo, deixa simple, davant les fetes
i les dites de l'amor viscut;
jo, infatigable corredor,
cap de ferro coronat d'espines,
a la recerca del mot precís
que ens uneixi, Anna, amagats
dels noms i de la gent, part damunt
dels pronoms que ofega el nostre jaç.

Ximpleries, Anna:
sembla que palp
el teu cos.

Dir –sempre dir–, enc que sigui de lluny,
el vent que bufa de Liorna exilada,
l'ombra excitada d'un present que no torna,
l'abril o el març d'una Pasqua obviada.

Quin vers taboll encara dorm al cep?
Peixit pels pàmpols, que conservi el regust
pausat i roig de la vella ensagnada,
la brusca, el vent, *l'ombra del somni encès*,
mentre unes mans pentinin feres vinyes.
Record, anhel...

que el ferment congrenyat
acubi tota mort i agenolli sepulcres;
retorni als ports les veles i els fars que el mar engolí;
ompli de sang les venes; que clogui els teixits rars
de l'obstinació, el mal de la memòria!

No hi falta mai el vi –raïm, bull, frenesi–
en la sacra i alta cena dels temps.